

“Το φετινό Πάσχα βιώνουμε την εμπειρία του μη μου άπτου”

[Μητροπολιτικό Έργο](#) / [Ι.Μ. Μεσογαίας και Λαυρεωτικής](#)

Πασχάλια εγκύκλιο εξέδωσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Νικόλαος όπου τονίζει ότι “Η Ανάσταση του Κυρίου είναι το πιο σημαντικό, πραγματικά κοσμοσωτήριο γεγονός, ότι μεγαλύτερο υπάρχει στην ιστορία και τη ζωή μας, που τίποτε δε μπορεί να μειώσει την αξία του”.

Ο Κύριος όμως δεν περιορίζεται από τίποτα. Ούτε από κλειστές πόρτες ούτε από σφραγίσματα και μεγάλους λίθους ούτε από φύλακες. «Εισέρχεται των θυρών κεκλεισμένων» και «εξέρχεται εφραγι-σμένου του μνήματος». Αυτό είναι το μυστήριο της Αναστάσεως. Αυτό έχουμε τη μοναδική ευκαιρία, κάτω από τις παρούσες συνθήκες, να το ζήσουμε ζωντανά όσο ποτέ. σημειώνει ο Σεβασμιώτατος στη συνέχεια της Εγκυκλίου του σχολιάζοντας το κλείσιμο των ναών.

Διαβάστε ολόκληρη την Εγκύκλιο:

Άγαπητοί μου αδελφοί, ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Με αίσθήματα πνευματικού ένθουσιασμού ψάλλουμε καὶ πάλι τὸν νικητήριο παιᾶνα,

τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη», γιὰ νὰ ἀκουστεῖ σὲ ὅλα τὰ μήκη καὶ πλάτη τῆς γῆς, σὲ ὅλον τὸν κόσμον, κυρίως ὅμως γιὰ νὰ ἀντηχήσῃ τὸ μήνυμά του στὶς θλιμμένες καὶ συχνὰ ναρκωμένες καρδιές μας.

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου εἶναι τὸ πιὸ σημαντικό, πραγματικὰ κοσμοσωτήριο γεγονός, ὅ,τι μεγαλύτερο ὑπάρχει στὴν ἱστορία καὶ τὴ ζωὴ μας, ποὺ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μειώσῃ τὴν ἀξία του. Γι' αὐτὸ καὶ τὴ γιορτάζουμε μὲ μοναδικὸ πνευματικὸ πάθος καὶ ἐνθουσιασμό. Γι' αὐτὸ καὶ τόσο δυσκολευόμαστε φέτος, ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ πανηγυρίσουμε, ὅπως ἔχουμε μάθει ἢ ὅπως θὰ ἐπιθυμούσαμε. Διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καὶ ὁ διάβολος ἔχει συντριβεῖ, καὶ ὁ θάνατος ἔχει καταπατηθεῖ, καὶ ἡ κυριαρχία τῆς ἁμαρτίας ἔχει ἐξαφανισθεῖ, ἀλλὰ καὶ κάθε δυστυχία, δοκιμασία καὶ πειρασμὸς παύουν πλέον νὰ ἀποτελοῦν ἀπειλή. Μπροστὰ στὸ φῶς τῆς κάθε τι σκοτεινὸ ἐξαφανίζεται.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἔκλεισαν οἱ ναοὶ μας ὡς τόποι λατρείας, ἀλλὰ ὄχι οἱ ἐκκλησίες· αὐτὲς εἶναι ἀνοιχτὲς γιὰ ὅλους, γιατί τὸ μνημεῖο τοῦ Κυρίου εἶναι κενό, ἄδειο καὶ ἡ Ἐκκλησία εἶναι αὐτὸ τὸ κενὸ μνημεῖο, ἡ πιστοποίηση τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Καὶ «ὁ λίθος ἀποκεκλύισται» (Μκ. ιστ' 4), ἔχει μετακινηθεῖ. «Ὁ Χριστὸς Ἀνέστη». Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγάλη ἀλήθεια ποὺ δὲν πρέπει νὰ πνιγεῖ μέσα στὰ παρά-πονα, στὶς διαμαρτυρίες, στὴ θλίψη τῆς στέρησης, στὸ αἶσθημα τῆς ἀδικίας. «Ἐπὴρθησαν αἱ αἰώνιοι πύλαι καὶ εἰσῆλ-θεν ὁ βασι-λεὺς τῆς δόξης» (Ψαλμ. κγ' 9). Ἔχουμε στερηθεῖ τὸ Πάσχα τῶν ἀνοικτῶν ναῶν, δὲν πρέπει μὲ κανέναν τρόπο νὰ χάσουμε τὸ Πάσχα τῶν ἀνοικτῶν ἐκκλησιῶν, ποὺ ποτὲ δὲν κλείνουν.

Ὁ παντοκράτωρ Χριστὸς συνέτριψε τὸν κοσμοκράτορα τοῦ σκότους τοῦ αἰῶ-νος τούτου, τὸν διάβολο καὶ τὸν αἰώνιο ἐχθρὸ τοῦ ἀνθρώπου, τὸν θάνατο. Αὐτὸ τὸ γεγονός, εἴτε τὸ γιορτάζουμε μὲ τοὺς τρόπους ποὺ γνω-ρίζουμε στοὺς ναοὺς μας, εἴτε ἐμποδιζόμαστε γιὰ ὁποιουσδήποτε λόγους ἀνεξάρτητους τῆς θελήσεώς μας (ἀσθέ-νεια, τα-ξείδι, ἀπαγορεύσεις κ.λπ.), εἶναι γεγονός ποὺ πλημμυ-ρίζει τὴν καρδιά μας ἀπὸ χαρὰ καὶ ποὺ οἱ συνέ-πειές του εἶναι κοσμογονικές. Ὅταν «ὁ θεοπάτωρ Δαυὶδ πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ ἤλατο σκιρτῶν», τότε πῶς ἐμεῖς «οἱ τῶν συμβόλων τὴν ἐκβασιν ὀρῶντες, νὰ μὴν εὐφρανθῶμεν ἐνθέως»; (Κανὼν Ἀναστάσεως, Ὡδὴ δ') Αὐτὴ ἡ ἔνθεος εὐφροσύνη ἀποτελεῖ τὴ βάση γιὰ τὸν καλύτερο ἐορτασμὸ τῆς Ἀναστάσεως. Αὐτὴ μεταμορφώνει τὴν καρδιά μας σὲ ναὸ καὶ τὸν ναὸ σὲ ἐκκλησία.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα ποὺ φέτος ζοῦμε τὸ Πάσχα εἶναι ἀρκε-τὰ ἀποπνικτικὴ, καὶ καταθλιπτικὴ. Πῶς νὰ γιορτάσεις κλεισμένος στὸ σπίτι, χωρὶς σύναξη πιστῶν, χωρὶς τὸ ναό, χωρὶς λατρευτικὴ μετοχή; Αὐτὸ ποὺ αἰσθανόμαστε εἶναι ἡ θλίψη, ἡ ἀπορία, ἡ σιγή, τὸ σκοτάδι τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, ὅπως τὸ ἔζησαν οἱ μαθητές καὶ οἱ μαθήτριες τοῦ Κυρίου. Ἡ ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως ἦταν

κρυμμένη ἀπὸ τὸν ὀρίζοντά τους· «οἱ ὀφθαλμοὶ τους ἐκρατοῦντο» (Λκ. κδ´ 16). Μιὰ ἐβδομάδα πρὶν ἀπὸ τὸ Πάθος, ὁ Κύριος ὁμο-λογεῖται ὡς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆ Μάρθα, τὴν ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου (Ἰω. ια´ 27). Τὴν Κυριακὴ εἰσέρ-χεται θριαμβευτικὰ στὰ Ἱεροσό-λυμα καὶ ἐπευφημεῖται ἀπὸ τὸν λαὸ ὡς ὁ προσδοκώμενος Σωτήρας, «Ἵωσαννὰ τῷ υἱῷ Δαυΐδ· εὐλογημένος ὁ ἐρχό-μενος ἐν ὀνόματι Κυρίου» (Ματθ. κα´ 9). Τὴν Πέμπτη ὁμιλεῖ γιὰ τὸ θυσιαζόμενο σῶμα Του καὶ τὸ «ἐκχυνό-μενο» αἷμα Του καὶ μυστικῶς δειπνεῖ μὲ τοὺς μαθητὲς Του. Στὴ συνέχεια συλλαμβάνεται, δικάζεται, σταυρώνεται, καὶ τελικῶς «ἐν νεκροῖς λογίζεται καὶ τάφῳ σμικρῷ ξενοδοχεῖται ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν» (Κανὼν Μεγ. Σαββάτου, Ὡδὴ η´).

Ὅπως γράφει ὁ εὐαγγε-λιστὴς Λουκᾶς, ἀμέσως μετὰ τὰ συγκλονιστικὰ γεγονότα τοῦ Πάθους καὶ τὴν Ἀποκαθήλωση: «καὶ ἡμέρα ἦν Παρασκευή, σάββατον ἐπέφωσκεν» (Λκ. κγ´ 54). Τελειώνει ἡ Παρασκευὴ καὶ ἀρχίζει τὸ φῶς τοῦ Σαββάτου. Καὶ ὁ Ματθαῖος ξεκινῶντας τὴν ἀναφορὰ του στὸ γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως γράφει: «Ὅψὲ σαββάτων τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς μίαν σαββάτων» (Ματθ. κη´ 1). Μετὰ τὸ Πάθος ἐπιφώ-σκει τὸ Σάββατο, ὅποτε οἱ μαθητρίες «ἠσύχασαν κατὰ τὴν ἐντολήν» (Λκ. κγ´ 56) καὶ στὴ συνέχεια ἐπιφώσκει, φέγγει, ἡ «μία τῶν σαββάτων», ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως, ὅποτε «λίαν πρωὶ ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον» (Μκ. ιστ´ 2) καὶ ἀφοῦ διαπιστώσουν τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου «ἐξελθοῦσαι ταχὺ ἀπὸ τοῦ μνημείου ἔδραμον» (Ματθ. κη´ 8). Τὸ Μέγα Σάββατο ἠσύχασαν, τὴν Κυριακὴ πῆραν ζωή.

Κάτι ἀνάλογο ζοῦμε κι ἐμεῖς σήμερα. Ἡ καρδιά μας σκεπάζεται ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς ἀπορίας καὶ τοῦ σκανδαλισμοῦ τῆς Μεγά-λης Παρασκευῆς. Εἶναι σὰν μιὰ ἐσπέρα, ὅπου κυριαρχεῖ ὁ φόβος, σὰν τὸν φόβο τῶν μαθητῶν ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου, τὸ βράδυ τῆς μιᾶς τῶν σαββάτων. «Οὔσης ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κεκλει-σμένων, ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων» (Ἰω. κ´ 19). Σκοτάδι τὴν Μεγάλῃ Ἑβδομάδα, φόβος καὶ ἀνασφά-λεια καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασι.

Οἱ ἀκολουθίες μας φέτος ἔγιναν «κεκλεισμένων τῶν θυρῶν». Νοιώ-θουμε κι ἐμεῖς ὅτι ὁ Κύριος καὶ Θεός μας σφραγίσθηκε σὲ τάφο, στὸν ὁποῖο μάλιστα δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ πλησιάσουμε, διότι τὸν φυλάει «ἡ κουστωδία». Ἀλλὰ Ἀναστημένον! Ἀπλᾶ ἀρκούμεθα νὰ «θεωροῦμε ποῦ τίθεται» (Μκ. ιε´ 47). Ὁ Κύριος ὅμως δὲν περιορίζεται ἀπὸ τίποτα. Οὔτε ἀπὸ κλειστὲς πόρτες οὔτε ἀπὸ σφραγίσματα καὶ μεγάλους λίθους οὔτε ἀπὸ φύλακες. «Εἰσέρχεται τῶν θυρῶν κεκλεισμένων» καὶ «ἐξέρχεται ἐφραγι-σμένου τοῦ μνήματος». Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστήριον τῆς Ἀναστάσεως. Αὐτὸ ἔχουμε τὴ μοναδικὴ εὐκαιρία, κάτω ἀπὸ τὶς παροῦσες συνθῆκες, νὰ τὸ ζήσουμε ζωντανὰ ὅσο ποτέ.

Τὸ φετινὸ Πάσχα βιώνουμε τὴν ἐμπειρία τοῦ «μὴ μου ἅπτου» (Ἰω. κ´ 17) πρὸς τὴν

Μαρία τῇ Μαγδαληνῇ. Ὁ Κύριος εἶναι ἀναστημένος, ἀλλὰ ἐνῶ ἐπιθυμοῦμε νὰ Τὸν προσκυνήσουμε, δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ τὸν ἀκουμπή-σουμε πρὸς τὸ παρόν. Θέλουμε νὰ «κρατήσουμε τοὺς πόδας Του» (Ματθ. κη΄ 9), ἀλλὰ μᾶς ἀποτρέπει. Κάποιος λόγος ὑπάρχει. Ζοῦμε ὅμως μὲ τὴ βεβαιότητα τῆς Ἀναστάσεώς Του καὶ τὴν ἐλπίδα ὅτι σύντομα θὰ ἀκού-σουμε τὴ φωνή Του, τὴν πρόσκλησή Του, τὴν ὁποία ἀπηύθυνε στοὺς μαθητές Του λίγο ἀργότερα, «οὔσης ὀψίας»· «ψηλα-φήσατέ με καὶ ἴδετε» (Λκ. κδ΄ 39). Αὕτῃ εἶναι ἡ προσδοκία μας καὶ ταπεινὰ ὑπομένουμε καὶ περιμέ-νουμε καὶ τὴν ἄλλη φωνή, τὴν θεία, τὴν φίλη, τὴν γλυκυτάτη, «μεθ’ ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ ἐπηγγείλατο ἔσε-θαι μέχρι τερμάτων αἰῶνος, ἣν οἱ πιστοὶ ἄγκυραν ἐλπίδος κατέχοντες ἀγαλλώμεθα».

«Δεῦτε, ἀδελφοί μου, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως».

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ !

**Μετὰ πασχαλίων εὐχῶν καὶ προσρήσεων
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ**

† Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς ΝΙΚΟΛΑΟΣ